

tabulata sunt atque excavata, cujusmodi fuerunt Sacerdotum tubæ & Levitarum buccinæ. Quæ sententia cum probabilis sit, assensum etiam præbemus, usque dum certiora monstrantur. Occurrit autem vox hæc tantum semel h. l. & cognata מַחֲלֵל in simili inscriptione Ps. LIII, 1. R. Hay (apud Kimch.) dicit fuisse instrumentum musicum, cujus vox similis est מַחֲלֵל שִׁירָה *sufurro apum*: Münsterus hoc putat esse Iyam. Alludit verò R. Hay in *Michlol Jobi* ad מַחֲלֵל quod apud Rabbinos significat examen apum. Alii respiciunt autem ad sonum מַחֲלֵל torrentis. Initium carminis, ad cujus numeros hic Psalmus decantandus, putat *Aben Esra*, quam in rem adscribimus verba *Bocharti* l. 2. Cana. CXI. f. m. 818. ut *Ebraei libros nominant à primâ voce*, v. g. *Genesis Breschit*, *Exodum Veelleschmoth*, &c. ita etiam cantiones; quod in Psalmorum titulis passim videre est. Sic in titulo Ps. XXII. *al ajélet hachachar*. Alii cantantur super *Schofchannim*, b. e. lilia &c. Tot canticorum initia, ad quorum modos hi Psalmi erant decantandi. Quod cur Viri undecunq; docti tam superciliosè rejiciant, nullus capio. Cum gravitate & honestate Ecclesia, inquit, non convenit, ut adhibeantur ludicri & populares cantus. Sed neq; necesse est, ut hi fuerint cantus ludicri. Quin potuere habere Judæi aliquot sacra cantica, ad quorum numeros & modos David partem Psalmorum composuerit. hucusque Vir ille eruditissimus. R. Sal. exponit exercitum, seu cætum, cum propter hostium copias is sit constructus: sic מַחֲלֵל Psal. XVIII, 5. 2. Sam. XXII, 5. Quidam; super hæreditate vituli aurei *Exod. XXXII, 20. Num. XXI, 20.* vel quia מַחֲלֵל possidebant Deum verum; qui Deus portio populi sui; vel super fluminibus, quæ dedit populo in desertò. vel de sanctuariis, quæ vocantur מַחֲלֵל quod sicut immundus è torrente ascendit mundus, ita è sanctuario, vel de hæreditate cæli *Viccar. ex Midr.* Quæ tamen omnia nimis remota & incerta.

EXPLICATIO VERSUS II.

אָמַר *verba mea*:) scil. supplicantiæ: est pluralis ab inufit. אָמַר *verbum*, vel *sermo* integer, v. g. informans, ut *Prov. II, 1. IV, 10.* ab blandiens *Prov. II, 16. &c.* ita h. l. sermo precatorius.

אָזְנֵי אֱלֹהִים *auribus arrectis percipe*:) est imperat. hiph. nomen aliàs notum satis est אָזְנֵי *auris*. Involvitur itaque Dei tum benevolentia, quæ dignatur miserum supplicantem audire, tum attentio, quæ non audit, tanquam aliud agens, sed arrectis auribus, ut plenè percipiat, percepta autem paternè approbet ac impertiatur petita.

בִּינָה *intellige, expende*:) est fut. i. hiph. à verbo בִּין (pag. 65. n. 7.) de quò *Psal. XXXIII, 15.* Est hîc incrementum orationis; plus enim est expendere, quàm audire. Orat itaque ut Deus, qui aliàs cordium recessus scrutatur, consideret etiam internum suum murmur, quò intellectò non dubitat de exauditione.

הִגִּיב *meditationem seu murmur meum*:) est nomen הִגִּיב quod communiter reducitur ad rad. הִגִּיב *loquutus fuit*, vel corde (scil. meditando,) vel ore; ceu vidimus *Psal. I, 2.* Hinc & h. l. notantur tam internum cordis anxii desiderium, murmur & suspiria, quæ solus Deus potest intelligere, etiamsi præ dolore vox intercludatur penitus, (*Exod. XIV, 15.* sic *Vatabl. Musc.*) quàm

A externus precum prolatarum sermo: vide *Psal. XXXIX, 4.* ubi vox hæc semel adhuc recurrit. Media radicalis geminatur, sicut in מַחֲלֵל à זָנַיִם scortatus fuit; *Aben Esra*. Solatio sit hoc, cum ore precari non possumus, Deum nihilominus hæc percipere occultiora, æque ut sibilantem audiebat Hannam; 1. *Sam. I, 12. 27.*

EXPLICATIO VERSUS III.

אָזְנֵי אֱלֹהִים *attende*:) קָשָׁב (unde *σκουρία*) est animum auresque ad dicta arrigere; ut *Prov. I, 24. Jof. XXXII, 7. &c.* (ubi sicut & alibi, perpetuò ferè cum voce, dictis, verbisq; solet conjungi.) Connotatur verò gestus, quomodo v. g. leniùs loquente amicò, arrigere solemus aures, vel quomodo nonnullæ bestię, ut canes, cervi, equi &c. aurículas solent arrectare (die Ohren spitzen!) ad eò longiùs, citiùs, accuratiùsque audiendum, vide *Pagn. Lex.* Cumulantur verò hoc locò verba, ex affectibus animi exæstantibus promanantia, ad exprimendam periculi magnitudinem, auxiliique desiderium ferventissimum; uti constituti in vitæ discrimine, vociferari non cessant, easdemque vel alias voces creberrimè ingeminant, licet opitulantes videant jamjam accurrere.

קוֹל *voci*:) קוֹל significat sonum vel indigestum ac rudem, vel articulatam: uterque in periculis haut solet esse infrequens.

שׁוֹעִי *clamoris mei*:) nomen שׁוֹעִי tantum hîc reperitur, & est à rad. שׁוֹעִי *clamavit* voce stridulâ ac lamentabili, qualis est confessorum, *Jof. XXIV, 12.*

רֵעִי *rex meus*:) qui scil. ratione creationis, conservationis ac redemptionis mihi quoque ceu subdito, totum se tibi committenti, præfidium ac defensionem ab hostibus præstabis. רֵעִי *rex*, à רֵעִי *consilium dedit*, (sicuti Consul à consulendo,) item gubernavit. Huc illud mulieris, Adrianum implorantis: ergo imperare noli, si scil. succurrere non vis laboranti.

אֱלֹהֵי אֲבֹתַי *Deus meus*:) in quem scil. colloco fiduciam, & pro Deò meò colo. Nam aliàs brutorum quoque Deus est. Affixum h. l. est vocula fidei, copulans animam hominis cum Deò, ex ambobus unum quasi quid faciens, & utrumque pacti commonefaciens.

כִּי *quando, vel quia*:) ut sit ratio, cur audiri debeat, quia scil. ad eum, regem suum, non alienum magistratum, clamet.

אֲפִלֵּי *supplex oro*:) tanquam damnandus iudicis implorans clementiam. אֲפִלֵּי enim est vocabulum juridicum, significans appellationem vel interpellationem, ubi aliquis pronus quasi in terram concidit (נָפַל) imploratque Patrocinium: ut 2. *Chron. XXX, 18.* 2. *Reg. XIX, 20.* *Jof. XLIV, 17. &c.* semperque de precibus ad Deum usurpatur. vide *Psal. IV, 2.* Ponitur autem fut. 2. pro præsentis, ob actum orandi consuetum.

EXPLICATIO VERSUS IV.

בֹּקֶר *mane*:) scil. sub initium vel diei, ubi prima mea cura est oratio; vel periculi, quod clamorem hunc mihi exprimit: q. d. ne diu differas auxilium. Quovis manè, *Aben Esra* Est nomen, ceu patet ex () emphatico præposito, & Plurali בְּקָרִים. Ellipsis est itaque h. l. præfixi (בְּ) sicuti